

jména tříměsíční lhůtou předpokládaný trest jednoduchého vězení bez zostření, a že v kumulativně stanoveném trestu na penězích nelze shledati pouhé zostření prostého vězení, o němž mluví věta o šestiměsíční lhůtě a jež nedodává prostému vězení tíhy větou o jednoroční lhůtě předpokládané, protože (vedlejší) trest na penězích není z prostředků zostření vězení v §u 253 tr. zák. výlučně uvedených. S hlediska §u 532 tr. zák. není posléze trest na svobodě přísnějším (těžším) trestem oproti trestu na penězích v tom smyslu, že by se při hromadění trestů řídila promlčecí lhůta bezvýminečně podle trestu na svobodě (hlavního trestu samého o sobě). Naopak dlužno v kumulaci trestu na penězích s trestem na svobodě spatřovati po rozumu §u 250 tr. zák., jinaké zostření trestu (zejména hlavního trestu), než pouhé zostření vězení, takže v takové kumulativní sazbě trestní jde o stanovení přísnějšího, většího trestu než jakým jest zostřené vězení prvního stupně a tím více než jakým jest jednoduché vězení bez zostření. Tomu svědčí též úvaha, že při alternativním stanovení trestů jednoduchého vězení a na penězích rozhoduje podle jasného znění §u 532 tr. zák. vrchní hranice trestu na penězích, je-li vyšší než 100 pokud se týče 400 Kč, takže na př. pro přestupek §u 431 tr. zák. platí promlčecí lhůta jednoho roku, ač tam alternativně stanoven trest jednoduchého vězení bez zostření. Se zřetelem na § 29 zákona na ochranu republiky dlužno proto promlčecí lhůtu přečinu §u 14 čís. 3 a 5 zákona určití dobou jednoho roku. Rozsudek první stolice, který sprostřuje obžalovaného z obžaloby z důvodu, že od doby, kdy skutek spáchán (28. června 1925) do doby, kdy nařídil vyšetřující soudce oběslání obžalovaného (7. října 1925), uplynula delší doba, než tři měsíce, spočívá na nesprávném výkladě zákona co do otázky, zda jest tu některá skutečnost, pro kterou skutek přestal býti trestným. Proto bylo rozsudek z důvodu §u 281 čís. 9 písm. b) tr. ř. zrušiti a, jelikož nejsou v něm zjištěny skutečnosti, které při správném výkladě zákona mají tvořiti podklad nálezu, vrátiti věc nalézacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 2362.

Pro pojem »svěření« (§ 132 tr. zák.) stačí skutečný poměr, který ukládá svědci již podle všeobecných pravidel a názorů životních, by bděl nad mravní neporušeností svedené; spadá sem poměr pachatele k dceři jeho hospodyně.

Ke skutkové podstatě zločinu podle §u 127 tr. zák. stačí, jde-li o dívku tak nedospělou, že soulož není možná, již samo podniknutí soulože.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1926, Zm I 908/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Lito-

měřících ze dne 21. listopadu 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny podle §§ů 128 a 132 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel proti odsuzujícímu výroku pro zločin podle §u 132 III. tr. zák., že tu není zákonné známky deliktové, totiž svedení osoby svěřené dohledu nebo výchově pachatelově k vykonání nebo dopuštění smilného činu. Zmateční stížnost má za to, že pouhá okolnost, že matka nezl. Arnoštky W-ové se svou dcerou bydlela ve společné domácnosti s obžalovaným jako jeho hospodyně, ani okolnost, že děvče ho oslovovalo důvěrným slovem »papa«, nestačí k odůvodnění náhledu, že byl mezi obžalovaným a nezletilou poměr, jaký předpokládá § 132 III. tr. zák. Avšak zmateční stížnost přehlíží, že není třeba, by svěřeni pod dozor se stalo zvláštním právním úkonem. Pro skutkovou podstatu deliktu stačí, je-li mezi pachatelem a osobou zákonem chráněnou skutečný poměr svěřeni, který ukládá svůdci již podle všeobecných pravidel a názorů životních, aby bděl nad mravní neporušeností osoby jemu skutečně svěřené. Že byl takový poměr mezi obžalovaným a svědkyní, usoudil první soud správně, zjistiť, že mezi oběma se vyvinul následkem důvěrného poměru obžalovaného s matkou dítěte a následkem bydlení ve společné domácnosti podobný poměr jako mezi otcem a dcerou, že děvče oslovovalo obžalovaného slovem »papa«, že ho denně před spaním políbilo, že obžalovaný vykonával na ně dohled a že přímo zastával místo otcovo. Nelze tedy shledati právní omyl v podřadění zjištěného jednání obžalovaného pod trestní sankci §u 132 III. tr. zák.

Proti odsouzení pro zločin podle §u 128 tr. zák. namítá stěžovatel: a) že není zjištěno, že obžalovaný ohmatával nezletilou Arnoštku W-ovou pro ukojení chlípných chťičů; b) že jednání obžalovaného, o němž soud zjišťuje, že svůj pohlavní úd zavedl do údu děvčete, tedy s ní podnikl soulož, mohlo býti kvalifikováno jen jako zločin násilného smilstva podle §u 127 tr. zák., ale jen v případě, kdyby v tom směru byla podána obžaloba, což prý se nestalo. Obě námitky jsou liché. K a): Rozsudek vyslovuje sice jen ve výroku, že obžalovaný zneužil pohlavně dívky, která nedokonala 14. roku věku, pro ukojení chlípných chťičů, a neopakuje již tohoto výroku v důvodech rozsudku. Avšak zjištěný v rozsudku děj nepřipouští pochybností, že trestná činnost obžalovaného směřovala k podráždění pachatelovy smyslnosti pohlavní, poněvadž jiného smyslu ani míti nemohla. K b): Lze připustiti, že jednání obžalovaného bylo by lze podřaditi pod ustanovení §u 127 tr. zák., tím spíše, že k němu stačí, jde-li o dívku tak nedospělou, že soulož není možná, již samo podniknutí soulože. Tomuto posouzení by nebylo na závalu, že nebylo žalováno na zločin podle §u 127 nýbrž 128 tr. zák., poněvadž předmětem obžaloby jest trestný čin, nikoliv právní kvalifikace. Obžalovaný však se nemůže cítiti zkráceným, byl-li pro čin, který podle náhledu zmateční stížnosti naplnil skutkovou podstatu zločinu ohroženého trestem těžkého žaláře od 5 do 10 let, odsouzen pouze pro zločin, na který jest stanoven trest těžkého žaláře od 1 do 5 let.